

ŠTO DA RADIM BEZ ISUSA?

Bilo je to u Jeruzalemu.

Bilježili su se prvi aprilski dani godine 31. n.l.K.

Pontije Pilat je već pet godina vršio službu Rimskog namjesnika - upravitelja, ali **ovako nešto teško** mu se, kod ovog nedokučivog, da upravo fanatičnog naroda, još nije dogodilo.

Od njega se, naime, zahtijeva da nekakvog propovjednika lutalicu, iz jednog malog sela u Galileji, osudi na smrt. A da stvar bude još čudnija, to što su časni predstavnici visokog vijeća naveli kao razloge za smrtnu osudu, ne samo da nije bilo dovoljno, već sasvim bezazleno i nelogično.

O, Pilat je do sada, više nego jednog čovjeka poslao u smrt. čak je i vlastite vojnike nahuškavao da među židovskim narodom počinu surove masakre. Poslati nekog u smrt ili vidjeti nekog kako umire, Pilat je smatrao sastavnim djelom svoje dužnosti.

Ali, u slučaju ovog Isusa, nekako nije znao što da učini. On, vičan svim spletkama zakona i svakodnevnim intrigama, po prvi puta zatiče sebe kako je zbunjen. Da, Pilat nezna pravo kako bi se ponašao. Ne zna što da odluči.

A, o tom kakav je čovjek bio Pilat otkriva nam čak i pismo koje je nekoliko godina kasnije napisao kralj Herod Agripa I i poslao ga rimskom caru Kaliguli. U tom pismu je o Prokuratoru Pilatu stajalo slijedeće: **"Pilat je bio nesalomljivog karaktera i beskrupulozno okrutan. U vrijeme njegove službe, u Judeji su vladala podmičivanja, nasilništva, pljačke, ugnjetavanja, ponižavanja, neprekidna smaknuća i to bez suđenja, bezgranična i nepodnošljiva surovost."**

I upravo pred jednim takvim neznabošcem sada stoji Isus iz Nazareta. Na njegovo pitanje: **"Jesi li ti kralj židovski?"** Isus je odgovorio **"Moje kraljevstvo ne pripada ovome svijetu."**

Na to mu je Pilat, i znatiželjno i upitno uzvratio - čitajmo u Ivanu 18:37 **"Dakle, ti si kralj?"** reče mu Pilat.

"Dobro veliš - odgovori mu Isus - ja sam kralj. Ja sam se zato rodio i zato došao na svijet da svjedočim za istinu. Svatko tko je prijatelj istine sluša moj glas."

Da, tko je prijatelj istine sluša Isusov glas. To je vrijedilo tada, to isto vrijedi i danas!

Ali kako čovjek može znati što je istina, ako je ne traži?

Pilat, koji je jedini od svih upravitelja ovoga svijeta imao neponovljivu čast da pred svojim licem vidi čistu, svetu i vječitu Istinu, Isusa Krista, taj isti Pilat je poput najvećeg neznalice i slijepca uzviknuo (v.38): **"Što je istina?"**

Iako nepoznavatelj Istine, Pilat je imao prilike da stane na stranu istine. Sam Bog ga je za vrijeme sudske rasprave, o Isusu, pokušao putem vlastite žene opomenuti.

Pokušao mu je ukazati na besmislenost optužbi krvoločnih svećenika, književnika, starješina i nekontrolirane, euforične mase.

O tome u Mt. 27:19 čitamo: "*Dok je Pilat sjedio na sudačkoj stolici, njegova mu žena poslala poruku: 'Nemoj se nikako miješati u stvar toga pravednika, jer sam danas u snu mnogo pretrpjela zbog njega!'*"

Ali da li je Pilat poslušao savjet svoje žene? Ne, ni u kom slučaju!

Već što više, u vezi s Isusovim suđenjem sam naišla na pitanje koje je, za moje pojmove, jedno od najstravičnijih pitanja koja uopće postoje.

U Mt.27:20-23 čitamo:

"*Ali glavari svećenički i starješine nagovoriše svjetinu da ište Barabu, a Isusa da pogubi. Tada ih upravitelj zapita: 'Koga od dvojice hoćete da vam pustim?' 'Barabu', odgovoriše. Pilat im reče: 'ŠTO DA ONDA UČINIM S ISUSOM ZVANIM MESIJA?' 'Neka se razapne!' odgovoriše svi.*"

Dakle, usprkos objektivnim činjenicama, vlastitom unutarnjem instinktu i na poslijetku opomeni svoje žene, Pilat nam ipak servira jednu nevjerovatnu scenu tog svemirskog komada.

Po prvi i zadnji puta se u povijesti rimske vladavine dogodilo da rimljanin pita židove, da državnik pita svjetinu, da sudac pita publiku što da presudi.

ŠTO DA UČINIM S ISUSOM ZVANIM MESIJA???

Kakvog li nevjerovatnog pitanja! Jedno takvo pitanje ukazuje na bezgraničnu bespomoćnost,

na totalno nepoznavanje smisla života, ... ukazuje na vlastitu izgubljenost.

Tko sa Isusom iz Nazareta ništa nemože započeti, taj će ga gurnuti u stranu, kao što je to tada i Pilat učinio. On je... dozvolio da ga razapnu.

Ali sa jednom nepravednom osudom, sa jednim križem na Golgoti se ipak taj Isus neda tek tako odstraniti.

Pilatovo pitanje kao da je besmrtno. I danas se ljudi na svim meridijanima našeg glubusa pitaju: **Što da učinim s Isusom zvanim Mesija?**

Usprkos tome što se i danas, ne samo među onima iz drugih religija već, i među samim kršćanima to isto pitanje i javno i tajno izgovara, usprkos tome, ja vjerujem da ima i takvih koji znaju što da sa Isusom 'učine.

Vjerujem da čak i među nama ima takvih koji su, makar jednom pomislili "**Kako bi bilo divno da sam živio u Isusovo vrijeme i da sam mu imao prilike postaviti par gorućih pitanja.**"

Da, i ja kad o njegovom životu u Izraelu razmišljam, tada uhvatim sebe kako se vidim među onima koji su ga u stopu pratili.

Sve scene iz Biblije u kojima susrećem njega i njegove riječi, toliko su žive da ih u duhu doživljavam kao da sam i sama na licu događaja.

Tada ga duhovnim okom vidim kako s velikom pažnjom sluša postavljena mu pitanja. A onda vidim sebe kako gladno gutam svaku njegovu izgovorenu riječ i kako mu pomno pratim svaki izraz lica dok odgovara.

Čujem s kakvom se blagošću, toplinom i ljubavi obraća onima koji ga traže i hoće, a onda me skoro bez daha ostavlja njegova odlučnost i nepokolebljivost u obraćanju farizejima.

Vidim ga kako se nakon napornog dana povlači u osamu i u dubokoj molitvi traži svog Oca. Čujem ga kako mu se zahvaljuje, i dok mu se tako moli osjećam kako su Otac i Sin beskrajno sjedinjeni.

Upadljivo je kako je skroman, kako mu bogatstvo ovoga svijeta ne osvaja srce.

A kad sam ga tako u duhu vidjela, kako mu niz lice suze teku, dok je s Maslinske gore promatrao Jeruzalem, jer je došao osvijetliti taj grad, a taj grad ga želi ubiti, poželjela sam svim srcem da sam tamo.

Znam da ne bih ništa drugo mogla učiniti nego plakati s njim.

Potom mu uočavam duboku bol u toplim očima dok sluša optužbe onih koje je došao spasiti.

Njegovo dostojanstvo, mirnoća i plemenitost izazivaju bezgranično divljenje u meni.

A kad sam vidjela kako su ga surovo zakovali za križ i kad mu je krv počela teći niz lice i tijelo, učinilo mi se da me više nema. Postojala je samo još jedna neizreciva bol.

Od tog događaja je prošlo skoro 2000 godina, ali mi svi, ako to želimo, možemo biti duhovni promatrači i svjedoci zbivanja tog kobnog dana.

Trebali bi se identificirati sa sredinom, sa vremenom, sa svim događajima u vezi sa Isusom, a pogotovo sa njegovom patnjom.

Trebamo uvijek iz početka vidjeti njegove probodene ruke i noge, da ne bismo nikada zaboravili koliko smo zapravo sami doprinijeli njegovoj boli u tom kobnom danu.

Koban je taj dan jer je Stvoritelju Neba i Zemlje, od ruke vlastitog stvorenja, nanesena **najmaksimalna bol i nepravda koja je ikada viđena.**

Taj dan je koban zbog toga što je grijeh urlajući za svojom plaćom zjapio za samo jednom cijenom, a cijena je bila život samoga Boga.

Taj dan je koban jer je sam Bog dozvolio da ga živog zakucaju na križ.

Da, svaki grijeh koji je ikada počinjen srušio se svom okrutnošću na nedužna leđa Stvoritelja i zato je, za Božanstvo, to bio **jedan koban, jedan crni dan**, ali se, njegovom žrtvom, taj isti, za nas grešnike, pretvorio u **najsvijetliji dan vječnosti**.

ŠTO DA UČINIM S ISUSOM ZVANIM MESIJA?

Čak je i čovjeku koji je u stanju izgovoriti jedno takvo pitanje moguće pomoći. Svakom čovjeku Bog želi pomoći. Gdje treba nama Bog pomoći?

Da li smo možda i mi sami u opasnosti iako naše pitanje ne zvuči tako?

Naše bi pitanje možda umjesto "Što da učinim s Isusom zvanim Mesija?" moglo ovako zvučati: **"DA LI SE SVIĐA - TO ŠTO ČINIM - ISUSU ZVANOM MESIJA?"**

Što mislite koji od ove dvojice namještenika, nanosi više štete vlasniku jedne automobilske firme.

OSOBA A koja nema ama baš nikakvog znanja o automobilima, ali zato o administraciji, koja ne poznaje saobraćajne propise, koja jednom riječju ne zna što bi s jednim autom započela - (ta osoba je jednaka onoj koja kaže "Ništa ne znam o Isusu. Ne znam što bih s njime započeo!) ili

OSOBA B koja na sve strane maše svojom saobraćajnom dozvolom i svaki puta kada se pruži prilika uzme auto iz firme, ali zbog aljkavosti i nepoštivanja prometnih zakona često izaziva udes i bučne diskusije. - (ta bi se osoba trebala upitati: "Da li se, to što činim, sviđa šefu? Da li se,, to što činim sviđa Isusu?)

Za jedno i drugo pitanje postoji jedna pristupna metoda koju bih ja nazvala "Ulaz na stražnja vrata".

Npr. onome koji ne zna što bi s Isusom započeo, mogao bi se probuditi interes time što bi mu se ukazalo na pitanja ljudi koji su Isusa vidjeli i čuli.

Jedno od takvih pitanja nalazimo u Mt. 8:27 koje glasi: **"Tko je ovaj, da ga slušaju i vjetrovi i more?"**

U ovom konkretnom slučaju pitaoci su oni koji su lično doživjeli nadmoćnost Božanske sile nad razularenom prirodom. Po Isusovom nalogu ne samo da je oluja iznenadno prestala, već se i podivljalo more sasvim umirilo. Za tako nešto nije ni tada postojalo, a ne postoji ni danas prirodno objašnjenje.

Interesantno je da se u svim proteklim vjekovima, ni na jedno drugo pitanje, nije s tako dijametralno različitim pobudama srca odgovaralo kao na pitanje: **"Tko je ovaj čovjek?"**

Nbrojeno mnogo odgovora je od tada traženo, dato i potom odbačeno. Ali mi znamo da, na ovo pitanje, samo jedan točan odgovor postoji, naime, odgovor kojeg nalazimo u Bibliji.

O Isusu je u Bibliji mnogo toga rečeno, ali meni se, na pitanje **"Tko je ovaj čovjek?"**, vrlo prikladnim odgovorom čini tekst iz Filipljanima 2:5-11

"Težite među sobom za onim za čim treba da težite u Kristu Isusu! On, božanske naravi, nije se ljubomorno držao svoje jednakosti s Bogom, nego se nje lišio uzevši narav sluge i postavši sličan ljudima.

Kad postade kao čovjek, ponizi sam sebe postavši poslušan do smrti, i to do smrti na križu. Zato ga Bog uzdiže na najvišu visinu i dade mu jedincato ime koje je iznad svakoga drugog imena, da se Isusovu imenu ´pokloni svako koljeno´ nebeskih, zemaljskih i podzemaljskih bića, i da ´svaki jezik prizna´ - na slavu Boga Oca: Gospodar je Isus Krist."

Da li se i tvoje koljeno poklanja pred Kristom?

Mnoga koljena se danas savijaju pred njim. A to, da li je Isus zaista njegov voljeni gospodar, čovjek otkriva svojim životom, svojom poslušnošću.

Slijedeće pitanje upućeno Isusu Kristu nalazimo u Mt. 21:23

"Kad je Isus ušao u hram i tu učio, pristupiše mu glavari svećenički i starješine narodne, pa ga upitaše: ´Kakvom vlasti to činiš? Tko ti je dao tu vlast?´"

U ovom slučaju se ljudi, koji pitaju, navodno nalaze pred jednom zagonetkom.

Navodno, kažem zato, jer im je već svaka neophodna informacija o tome da je Isus bio i čovjek i Bog, već bila data. A upravo zbog toga što ga oni nisu kao takvoga **htjeli** prihvatiti, nisu si ni mogli objasniti odakle njemu takva sila i mudrost.

U Ivanu 4:34 čitamo kako Isus kaže: **"Moja se hrana sastoji u tom da vršim volju onoga koji me poslao i dovršim njegovo djelo."**

I upravo zbog toga što je Isus vršio volju onoga koji ga je poslao dobio je moć i vlast.

Kako se mi osjećamo u odnosu na ovu izjavu? Da li možemo i mi, bez potajnog grčenja, čistom savjesti i svim srcem reći: ´Moja se hrana sastoji u tom da vršim volju onoga koji me pozvao u život i dovršim njegovo djelo´?

Upravo sada Bog gleda u naša srca i On zna koji je naš odgovor.

Isus je rekao **"Ja sam zato došao na svijet da svjedočim za istinu. Ja sam istina!"**

Tko Isusa slijedi, ne samo da njega doživi kao jedinu istinu, već i o samome sebi spozna istinu.

Isus mi svakodnevno otkriva tko sam ja.

On ne previdi ni jednu manu, ni jednu slabost. Za njega ne postoje bezznačajni delikti ili male, sitne laži iz nužde. On prozre svako odugovlačenje poslušnosti, a prijestupe iznosi na svjetlost dana. Isus nikada ne pokušava grijeh prikazati bezazlenim, ukrasiti ga ili ga opravdati.

On mi otkriva, da ja ništa drugo nisam osim običan grešnik.

I kada mi ukaže na istinu o meni, tada me ona boli, ali me i ohrabruje i tješi, jer shvaćam da je tu netko, tko me točno zna, i usprkos svemu tome voli.

A, to što me želi mijenjati, tako da njemu budem slična, to me posebno iscjeljuje i jača. Imajući u vidu da je to i moj i njegov cilj, oko srca mi postaje toplo i poslušnost mi postaje radost.

Samo vatra koju Sveti Duh u nama zapali je u stanju uništiti sve ono što je bezvrijedno. **Samo ta Božanska vatra u nama** ima moć očistiti nas od zla i svih prljavština i tako osloboditi mjesto za nebeske osobine.

A ta sveta vatra - Sv. Duha - je Isusa ispunjavala i vodila od rođenja, pa sve do križa.

Što mislite čija je to bila volja da Isus baš takvom mučeničkom smrću na križu umre?

Volja je bila Sotonina!

On je oduvijek Isusa toliko mrzio da je - upravo u to vrijeme, radi njega - izmislio taj grozan i nadasve ponižavajući oblik smrti.

Božja volja je bila da se cijena grijeha plati životom, ali ne i način uzimanja života!

Isus je i na drugi način mogao dati svoj život i otkupiti nas. I na drugi način bi se milost i pravda zadovoljile.

Ali Isus nije samo zato otišao u smrt što je grijeh zahtijevao da ili On ili mi umremo. Tu je još nešto važno vezano za njegovu smrt.

To što je Isus kao Božje žrtveno jagnje uzeo grijeh svijeta na sebe i time nas pomirio s Ocem, jednostavno nije sve što je On postigao.

Što je Isus kušajući smrt - osim pomirenja s Bogom - još postigao?

Odgovor nalazimo u:

2. Tim. 1:10 "On uništi smrt i obznani život i besmrtnost.

1. Kor. 15:54,55 "Pobjeda proguta smrt. Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac?"

Na osnovu ovih biblijskih izjava, onaj koji vjeruje u to da je Isus za njega umro, taj ne mora za uvijek umrijeti, već smije, s njime, za uvijek živjeti.

U svom oproštajnom govoru je Isus rekao svojim učenicima da Sotona nema moći nad njime. Sotona nije imao moći, ne samo u životu Isusa, već čak ni u smrti

A kada je naš divni Spasitelj uskrsnuo, tada mu je data sva moć i na Nebu i na Zemlji.

Ta bezgranična moć uključuje, naravno, i pravo da nama - njegovim sljedbenicima - podari punomoć nad grijehom, smrti i Sotonom.

Na početku smo spomenuli kako bi bilo veličanstveno da smo živjeli u njegovo vrijeme, da smo ga mogli gledati, prinijeti mu bokal vode, slušati ga, dodirnuti mu ruku.

A koliko bi se on našoj prisutnosti radovao, to bi, naravno, ovisilo o motivima našega srca. Ali pođimo od toga da si mu npr. upravo ti postavio različita pitanja i da ti motivi nisu bili zli.

Možeš li si zamisliti , kako se ON, pošto ti je na sva pitanja dao odgovor, okreće i odlazi?

Ja si to ne mogu zamisliti! Prije ga vidim kako svojim nedokučivim pogledom duboko zaranja u tvoje oči. Promatra te. Zna što ti je u duši i u srcu.

I onda, odjednom, se uloge mijenjaju. Iz Isusovih usta čuješ pitanje upućeno lično tebi: **"Želiš li me slijediti?"**

Znamo li, da ni jedna ljudska duša ne donosu tu odluku na nekom drugom mjestu, do tu, točno pred njim, stojeći mu licem u lice.

Ni manje ni više do lično Gospodar svemira te pita: **"Želiš li me slijediti? Želiš li...???"**

On te ne želi prisiliti, ali on te ne želi ni samo 10 ili 80% imati, i to zato, što ne može od tebe samo 10 ili 80% spasiti. Čovjek se može samo 100% spasiti ili osuditi.

Pretpostavimo da ti na njegovo pitanje: **"Želiš li me slijediti?"** kažeš **"Da, želim!"**, tada do tvojih ušiju dopire jedno novo pitanje: **"Hoćeš li činiti to što ti kažem?"**

Vidim te kako ga ne ostavljaš da dugo čeka na tvoj odgovor, već, gledajući ga u oči, poput Davida izjavljuješ: **"Da, hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu." (Ps. 40:8)**

I dok ti tu tako stojiš, i sam zatečen svojim odgovorom, i dok ti vlastite riječi još uvijek odjekuju u ušima, po treći puta dopire do tebe glas pun dobrote i ljubavi: **"Voliš li me? ...Voliš li me? ...Voliš li me?"**

Ovo današnje putovanje kroz povijest i vlastito srce započeli smo s Pilatovim pitanjem: **"Što da radim s Isusom?"**

A nakon svega rečenog, na ovom mjestu mi se jedno drugo pitanje čini puno umjersnijim, naime: **"Što da radim bez Isusa?"**

Kako da se bez njega snađem u ovom životu: u porodici, na poslu, u braku, u bolesti, u bolu, u nepravdi, a možda i na samrtničkoj postelji?

"ŠTO DA RADIM BEZ ISUSA???"

Kad o svim tim stvarima razmišljam, ne mogu drugačije, a da ne osjetim bol zbog svih onih koji neće Isusa. Kako samo može jedan čovjek biti toliko zaslijepljen da se uopće usudi živjeti bez njega. Pilat se usudio živjeti bez Isusa i gurnuo ga je u stranu.

Ali ja i ti to ne možemo, zar ne?!?

Mi trebamo nekog tko nas vodi i nosi - sada dok živimo, mi trebamo nekog tko će nam staviti ruku pod glavu - ako trebamo umrijeti. Mi poznajemo nekog čija ljubav nikad ne gasne, mi želimo voljeti i biti kao on.

Da, zato i jesmo zajedno i molim se da zajedno u njega vjerujemo i onda, ako to više nitko pod ovim nebom ne bi činio.

AMEN

Rabby RUGOVAC